

Neděle 10.5.2015 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Proste a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno“. (Mt 7,7-11)

Každý z nás jsme už někdy byli v roli prosebníka. Mohli jsme si vyzkoušet, jaké to je, když něco potřebujeme a když se obrátíme na někoho s prosbou. Píšeme dopis, zvedneme telefon, domluvíme setkání s někým, o kom si myslíme, že nám může v naší situaci pomoci. Není to zrovna nejlepší pocit, když před někým musíme přiznat, že potřebujeme půjčit peníze nebo že jsme v nějaké nouzi. Je to svým způsobem pokořující. Ani to není příjemné, když nám někdo pomoc odmítne. A teď si představte, že nám vlivný nebo bohatý člověk řekne: „můžete chtít cokoli a já vám to dám“. Uměli bychom takovou příležitost dobře využít?

1. Ježíšovy úžasné sliby

Když slyšíme Ježíšův slib, máme dojem, že křesťané jsou v podobné situaci, jakou jsme si právě přiblížili. Mohou přijít k Bohu s jakoukoliv prosbou! Je to opravdu tak? Ježíšovo zaslíbení o vyslyšení prosb zní opravdu velmi lákavě. Boží Syn plný Ducha svatého a skvělý kazatel evangelia zve své posluchače k tomu, aby si vyzkoušeli, jak je Bůh nekonečně dobrý. Když se odvážíme jednat podle Ježíšova slova „Proste a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno“, zjišťujeme, že se před námi otevírá nový svět.

Jsou to velmi cenné rady a duchovní výzvy, které připomínají zapomenutý životní rozměr. Jako lidé jsme zvyklí spoléhat na sebe nebo na druhé; teď se máme vydat novou cestou: máme důvěřovat víc Bohu než sobě a mluvit s Ním o našich potřebách. Ježíšovo slovo všem připomíná, že je nad naším světem živý a dobrý Bůh. Je zde jako Ten, kterému na nás záleží a který s námi chce nést všechno dobré i těžké, obyčejné i sváteční, radostné i smutné. On nám rozumí a může nám být oporou. Jen potřebuje, abychom Mu důvěřovali.

V Bibli najdeme řadu příběhů, ve kterých věřící volají k Bohu o pomoc. Jedním z nich byl praotec Abrahám, dalším vůdce Mojžíš, který mnohokrát volal k Bohu, protože si nevěděl rady. Král David o svých zkušenostech píše: „Všechnu naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal“ (Ž 40,2.3). „Požehnán buď Hospodin, že vyslyšel mé prosby!“ (Ž 28,6) Vlastní zkušenost je tím nejlepším povzbuzením k modlitbě: „modlil jsem se a Bůh mi dal, o co jsem prosil“.

2. Nevyslyšené modlitby

Dokud dostáváme na naše modlitby samé kladné odpovědi, jsme spokojeni. Jenže někdy se stane, že voláme k Bohu a Pán Bůh mlčí. Aspoň nám to tak připadá, když se modlíme a nic se neděje....Když slyšíme Ježíšovo pozvání „proste a bude vám dáno“, máme dojem, že je všechno jasné a že Pán Bůh nám dá všechno, oč prosíme. – Jenže **Ježíšovy sliby nemůžeme chápat absolutně**. Kdyby to opravdu bylo tak, že by Pán Bůh dával lidem všechno, oč by si řekli, pak by modlitba byla „kouzelnou formulí“ a Pán Bůh lidským sluhou. Pak by záleželo na nás, na našem přání a Pán Bůh by plnil naše přání. Umíme to domyslet? Umíme si to představit? Kdyby to platilo doslova, pak by člověk byl „Bohem“ a Bůh jeho sluhou. To by byl svět „na ruby“ – člověk jako Bůh. To bychom snad ani neunesli! Je to tedy přece jen jinak. Ježíšův slib to není „bianco“ šek na cokoli, co si člověk přeje, to není Boží souhlas s našimi lidskými představami o životě. – U modlitby potřebujeme vědět, s kým máme tu čest, před kým stojíme, ke komu voláme... Prosby vysílané k Bohu jsou výrazem naší víry v Boží lásku a Boží moc, ale mají být také výrazem naší úcty k Bohu, který je ztělesněním všeho, co je svaté,

věčné, pravdivé a spravedlivé. **Naplnění našich proseb** nemůže být nakonec v našich rukou, ale **musí zůstat v rukou Božích**. A tak to naštěstí je. – Právě proto máme jako křesťané nejen zkušenosti s vyslyšením proseb, ale také zkušenosti, kterým říkáme „nevyslyšená modlitba“. Není to přesné, protože Pán Bůh slyší a vyslyší každou lidskou modlitbu, akorát ji někdy vyslyší jinak, než si představujeme.

Příklad nevyslyšené prosby najdeme v evangeliu. Jednou přichází za Ježíšem matka 2 učedníků, Jakuba a Jana, a ptá se Pána, jestli by mohl 2 nejlepší místa v nebi rezervovat pro její chlapce. Někteří určitě znáte Ježíšovu odpověď: „Ne, to není moje věc...“, jinými slovy: „To je nevhodná prosba“ (Mt 20,20-23). Chtěli něco špatného? Vůbec ne. A přesto nedostávají to, o co prosí. Proč, ptáme se? Svými prosbami zasahují do Božích kompetencí, chtějí, aby Bůh změnil své plány.... Jindy se modlí Boží Syn a prosí: „*Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.*“ (Mt 26,39). Pán Ježíš ví, že se blíží nejtěžší hodiny Jeho života a své úzkosti předkládá svému Otci. Věděl, že utrpení a smrt byly součástí Jeho poslání. Ale jako člověk Ježíš prožívá sevření a hledá Boží pomoc. Čekali bychom, že Bůh splní všechny prosby svého milovaného Syna. V tomto případě tomu bylo jinak. - Moc by se nám líbilo, kdyby nám Ježíš Kristus častěji dával to, o čem Ho v modlitbě prosíme. Tak rádi bychom v utrpení a v nemoci prožívali divy Božího uzdravení nebo vysvobození. Někdy se tak stane, ale mnohokrát ne. A to nás sráží, to nás mate, to nám vadí. Dívejme se v takových situacích na Božího Syna. Připomínejme si, jak se modlil a jak se zachoval. Modlil se za změnu Božího plánu – aby to tolik nebolelo. Přiznával svou slabost a svou úzkost. Ale jedním dechem vyslovil: „*avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.*“ Slyšíme z toho to „*Buď vůle tvá!*“ z Modlitby Páně. Právě proto, že Boží vůle byla jiná a Ježíš Kristus musel zemřít kvůli naší spáse, Otec nevyslyšel Jeho prosbu. To je častý důvod „nevyslyšených modliteb“. Bůh má s námi jiné záměry, jiné cesty a ty Jeho úmysly jsou nekonečně vzácnější a dokonalejší než to, co si přejeme my („*jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše*“ - Iz 55,9). Proto někdy nedostáváme to, o čem prosíme.

3. Povzbuzení k modlitbě = povzbuzení k důvěře a pokoře

Vidíme, že s modlitbou a zaslíbením vyslyšení je to nakonec složitější. Pán Ježíš nás povzbuzuje k tomu, abychom důvěřovali Boží lásce, věřili, že modlitba má smysl a že má moc. Jenže pozvání k modlitbě je zároveň pozváním k pokoře před Bohem, k uznání Jeho moudrosti a svrchovanosti, k ochotě přijímat Jeho vůli. – Jako příklad nám může sloužit zkušenost apoštola Pavla. Také on se v různých situacích modlil ke svému Bohu. Jednou se modlil za to, aby Bůh od něho vzal nějaké trápení, které mu překáželo. Volal k Bohu, a když mu Pán Bůh odpovídá, že to tak stačí, že to tak zůstane, Pavel to přijímá. Na Pána Boha se nezlobí. To je příklad pro nás... Myslím, že to ještě tak neumíme. - Jako křesťané přicházíme k Bohu se svými prosbami i my. Někdo se modlí za alkoholismus svého partnera, někdo za dobrou práci, někdo za deprese své manželky nebo smrtelnou nemoc svého blízkého. Nechápe, proč tak důležité prosby Bůh nemůže vyslyšet. Je to frustrující zkušenost. Možná je v našem životě něco, co je ještě důležitější, možná ještě nepřišel pravý čas a možná nás chce Bůh vést jinou cestou. Náš Bůh je nejen dobrý, ale také moudrý. Proto nám nedává vždy všechno a hned. Někdy nás chce chránit před věcmi, které nevidíme. Připomínejme si, že náš Bůh je vždy větší než si umíme představit a důvěřujme Jeho lásce i moudrosti. Také tehdy, když Boží cestě nerozumíme. A neváhejme přicházet k Bohu se svými prosbami. Pán Bůh na to čeká a chce nás obdarovat svými dary.

Bronislav Kaleta